

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **H. R.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2009, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2010, č. j. 15 Cad 24/2009 - 38,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2009, č. X, odňala žalovaná žalobkyni částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a to od 14. 2. 2009. Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 17. 12. 2008 schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobkyně poklesla o 15 %, nikoli nejméně o 33 %, což je minimální míra poklesu, kterou zákon o důchodovém pojištění stanoví pro závěr o částečné invaliditě pojištěnce.

Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 8. 3. 2010, č. j. 15 Cad 24/2009 - 38, zamítl. Krajský soud si v rámci soudního řízení vyžádal odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, která je v těchto věcech příslušná k posouzení zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Ta pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně stanovila ve výši 15 %. Krajský soud se ztotožnil s posudkovým závěrem a dospěl k závěru, že nebylo zapotřebí provádět další dokazování.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že se nadále cítí být zdravotně postižená a že s odnětím částečného invalidního důchodu nesouhlasí.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS: *„Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“*

V nyní posuzovaném případě byl stěžovatelce rozsudek krajského soudu ze dne 8. 3. 2010, č. j. 15 Cad 24/2009 - 38, doručen dne 29. 3. 2010, kdy si podle doručky obsažené v soudním spise na poště uloženou písemnost osobně vyzvedla. Následujícího dne, tedy dne 30. 3. 2010, počala běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta pak uplynula dne 12. 4. 2010 (pondělí). Kasační stížnost však stěžovatelka osobně podala u Krajského soudu v Ústí nad Labem až dne 13. 4. 2010, tedy opožděně. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka není v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již při své dřívější rozhodovací činnosti dospěl k závěru, že v případě zjevně opožděně podané kasační stížnosti by bylo přepjatým formalismem a v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, aby byl spis vrácen krajskému soudu k postupu podle § 108 odst. 1 s. ř. s., za situace, kdy nelze kasační stížnost věcně projednat (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 - 103, dostupné na www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu tedy přímo odmítl kasační stížnost pro opožděnost.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu